

Prymula je znepokojen peticí, já zase jeho diktátorstvím

- CZ24 News | 6. října 2020

ČESKO: Není snad dne, aby nový ministr zdravotnictví neexhiboval v médiích. Chápu, že se mu světla ramp zalíbila. Nicméně si kladu otázku, co vlastně v té své funkci dělá, když neustále komunikuje s novináři. To má skutečně tolik volného času? Navíc prý začal na sociální sítě natáčet jakási vtipná videa. Zřejmě mu to doporučil marketingový poradce, aby se nám trochu přiblížil a zlidštil. Na mě to ale rozhodně nezabírá, protože mi to silně připomíná nejmenovaného diktátora na snímcích s dětmi, zvířátky či sportovci, čímž německému lidu dokazoval, jak moudrým a laskavým vůdcem je, přičemž trvale myslí na jeho blaho. A přesně do podobné role se nyní vžil i Prymula. Vůbec ho přitom netrápí, kolik z nás opět odstavil ze dne na den od práce. Kolik z nás se teď trápí budoucností. Ale možná se dočkáme, že nás nažene uklízet do nemocnic, nebo nám vymyslí jiné příhodné nucené práce. Já za sebe se do zdravotnictví ale vracet nechci a mám k tomu dost důvodů.

Podfinancovaný systém

Nemocnice jsou dlouhodobě podfinancované. Jde totiž o to, že pro celé zdravotnictví se vždy na následující rok přijímá úhradová vyhláška, která "stanoví pravidla pro výpočet různých limitů úhrady ze zdravotního pojištění pro jednotlivé odbornosti" (nzip.cz). Stát si tím pochopitelně reguluje prostředky, které do systému pouští. Zmíněné limity se týkají plateb za jednotlivé úkony, a příliš nepočítají s tím, že zdravotnická zařízení potřebují prostředky také na údržbu budov a jiné investice.

V důsledku pak nemocnice z těchto základních limitů jednoduše nevyžijí a záleží jen na konkrétních zaměstnancích, aby doslova vylobovali, nebo spíše hezky česky vyřvali od zdravotních pojišťoven peníze navíc.

Představme si klasickou domácnost, kde se určí rozpočet na následující období, ale do toho se

nečekaně zdraží energie a rozbije se ještě pračka a lednička. Tyto vyšší náklady mohou nastat kdykoliv a musí se zaplatit. Doma si to člověk ohlídá, jenomže ve zdravotnictví hraje v tomto ohledu roli kompetentnost či spíše nekompetentnost úředníků na ministerstvu. Svého času tuto ryze ekonomickou agendu obstarávala vystudovaná biologka s praxí v zoologické zahradě. A po měsíci ve funkci získala neodbytný pocit, že začne pomalu radit i zkušeným náměstkům.

Bohaté zdravotní pojišťovny

České zdravotní pojišťovny doslova sedí na rezervách. Samozřejmě si je musí ze zákona vytvářet. Nicméně se velmi pečlivě drží základního pravidla – vybrat co nejvíce a platit co nejméně. Možná to znáte ze svého okolí, kdy dotyčný měl indikovanou léčbu, ale nedostal ji, protože ji pojišťovna odmítla uhradit. Bohužel se to běžně děje i v případech, kdy léčba dokáže zachovat člověku kvalitu života a udržet ho například v pracovním procesu, což je obecně ve finále pro stát levnější.

Nikdy nezapomenu na historku z VZP. Nejmenovaná zaměstnankyně na důležitém jednání okomentovala smrt dítěte slovy – díky Bohu, že jsme se toho drahého parchanta zbavili, protože to bychom se nedoplatili. A podobným překážejícím "parchantem" se může stát kdokoliv z nás.

Pokud jste tedy do dnešního dne žili v myšlence, že pojištění si platíme proto, aby nám pojišťovna uhradila péči, dopouštíte se velkého omylu. Pojišťovnu zajímají více méně jen ušetřené peníze a v těchto intencích rozhoduje. Bohužel se dosud neprosadila nadlimitní péče, takzvaný nadstandard, který by pacientovi právě léčbu zajistil. Nyní nás asi čekají těžké chvíle, protože peníze budou logicky v systému chybět. A proto v zájmu zachování našeho zdraví a kvalitní péče je potřeba, aby lidé v co nejvyšší možné míře mohli pracovat. To ale zjevně ministra nebolí, ten slepě vidí pouze výsledek své podivné bitvy a vypíná opět postupně ekonomiku.

A přitom naše na oko bezplatné zdravotnictví ve skutečnosti dost stojí. A nemusím snad říkat, že přesně těm vyjmenovaným oblastem by se měl pan ministr věnovat, stanovit přesný finanční plán, který udrží zdravotnictví v chodu a především na stávající špičkové úrovni.

Vítězem jsou farmaceutické firmy

Netroufám si odhadovat, kdo kraluje žebříčkům nejbohatších firem, ale farmaceutické firmy na tom určitě nebudou špatně. Používají totiž všechny prostředky k prosazení svých produktů, čímž nenarážím jen volně prodejné mazadla na klouby, nýbrž na klasická léčiva na předpis. Samozřejmě zákon trhu vybízí ke konkurenčnímu boji. Ten vypadá v praxi následovně. Léta jsem si kupovala mastičku za třicet korun, která byla náhle nahrazena novinkou jiného výrobce s podobnou účinnou látkou, avšak rovnou se čtyřikrát dražší cenou. A jak k tomu došlo? Jednoduše ta nová báječná firma složitými procesy (nazvala bych je opět stručně lobováním) svůj "skvělý" výrobek dostala až do fáze schválení SÚKlem (Státním ústavem pro kontrolu léčiv).

Obecně vzato je všem zainteresovaným v tomto procesu úplně ukradené, jestli budete za lék nakonec doplácet pětistovku nebo stovku. Jde skutečně o pouhý obchod, v němž dražší léčivo nerovná se vždy lepší či účinnější, což se mi mimochodem i u zmíněné mastičky potvrdilo.

Farmaceutické firmy kšeftují se zdravím, tudíž se asi nikdo nediví, že jejich obchodníci zásadně nevstávají za méně než padesát čistého měsíčně. Hlavně když to sype a když si pánové mohou pořídit atraktivní manželku, krásný domeček a do něj dvě vzorné děti. A to neříkám ze závisti. Není jim závidět totiž co, pracují pod takovým tlakem, že se mi jeden manažer třeba svěřil s tím, že každý večer po práci popraví flašku vína. A jeho kolega kvůli alkoholovému excesu dokonce přišel o řidičák, neboť se vyboural ve služebním autě. Ale to už bych vyprávěla jiný příběh.

Nedělejme si opravdu o těchto firmách i jejich zaměstnancích žádné iluze. Praktiky, jež jsem tu popsala, budou totiž určitě platit pro vakcíny či případné léky na covid. Leckdo na nich samozřejmě vydělá, nicméně zdravotnická zařízení či pacienti to rozhodně nebudou.

Nesmí se prskat a mlaskat!

Když jsem ještě ve zdravotnictví pracovala, často mě přepadal pocit, že je to dojná kráva pro farmaceutické firmy, pojišťovny a rovněž pro některé závadné jednotlivce řídící se heslem – kdo nekrade, okrádá rodinu. Stačí si vzpomenout na film “Pumpaři od zlaté podkovy”, který se sice odehrává za socialismu, nicméně svým sdělením je bolestně aktuální. Postava ztvárněná hercem Vinklářem v něm sděluje že když se žere, nesmí se mlaskat.

A náš ministr Prymula mlaská a k tomu prská nad peticí lékařů, kterým už dochází trpělivost. Občan má ale plné právo vyjadřovat se k aktuálnímu dění a na tento princip demokracie pan epidemiolog nějak zapomněl. Jestli se mu ale stýská po době, kdy se něco nařídilo a všichni museli držet pusy a krok, tak se poněkud zasekl v čase. Místo kritizování domnělých nepřátel by se měl spíše věnovat skutečným problémům našeho zdravotnictví. Na jednu stranu se totiž tváří, jak mu na nás záleží, na straně druhé tu likviduje spoustu pracujících lidí. A likviduje je z pozice ministra bez prověrky, který ve funkci ředitele fakultní nemocnice beztrestně kšeftoval s vlastní firmou a zřejmě u podobných praktik i zůstane, protože peníze přeci nesmrdí, ne?

Já se ale ptám, **můžeme člověku s tak pošpiněnými prsty vůbec důvěřovat?**

Dovětek: Pan ministr nás může likvidovat, brát nám práci a psychicky deptat, ale je důležité zůstat a cítit se vnitřně svobodný, [jak zpívá starý dobrý Cream](#).

Autor: KLÁRA BRESSLEROVÁ

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>